

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ , ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ , ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਿਆਰਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਮਾਇਆ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੂਨ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਅਗਿਆਨ ਹਨੁਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਨੇਤਰ ਤੋਂ ਅੰਨੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਖਿਆਲ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਖਿਆਲਤ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਸ਼ਚਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਮਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਧਾਰਮਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਹੈ ਇੱਕ ਰੱਬ ਦੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮੱਤ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਤੱਦ ਹਾਂ ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮੱਤ ਤੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਵੀ ਸਾਰੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ। ਹੈ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਨ ਅਸੁਰੀ ਬੁੱਧੀ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਉੱਥੇ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਪੁਸਤਕ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿਲਿਜਸ ਬੁੱਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਰਿਲਿਜਸ ਬੁੱਕ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਕਦੋਂ ਦਿੱਤਾ? ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ। ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਹਨ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਤਰੂ ਨੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਾਰ ਖਵਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਰੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁੰਡ ਪੈਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਜੋ ਬੱਚੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ! ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਕੌਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੱਬ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਜਧਾਰੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਾਜ ਆਦਿ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਬਿਜਰੂਪ ਚੈਤਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ ਚੈਤਨ। ਸਾਰੇ ਝਾੜਾਂ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬੀਜ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਜੜ, ਇਹ ਹੈ ਚੈਤਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਚੈਤਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਚੈਤਨ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਇਹ ਚੈਤਨ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਹੈ।

ਉਹ ਸਾਰੇ ਹਨ ਜੜ ਬੀਜ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਚੈਤਨ ਬੀਜਰੂਪ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਝਾੜ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ, ਪਾਲਣਾ, ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ

ਗੁਪਤ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਗੁਪਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਪਤ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਕ ਕਲਮ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਬੀਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਪੱਤਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ? ਸਤਯੁਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੱਤਾ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਵਾਂ ਪੱਤਾ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਬੀਜ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੈਤਨ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਦੂਜੇ ਵੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਮੰਦਿਰ ਕਿਸ ਦੇ ਹੋਣਗੇ? ਜਰੂਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਪਹਿਲੀ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ, ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਬਾਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਜਾਸਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੱਦ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਕੇ, ਅਨਪੜ੍ਹ ਬਣੇਗੇ ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਥੋੜੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। 5 ਤੱਤਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਮਤਲਬ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਪੂਜਾ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਦੇ ਪਾਇਆ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਨਾ ਸਕੇ ਇਸਲਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਇਹ ਪਰੰਪਰਾ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹੋ, ਜੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਕਿੱਥੇ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚਾ ਟਾਈਟਲ ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਮੱਥਾ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੇ ਹੀ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੇਲ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਫੀਮੇਲ ਨੂੰ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ) ਗਿਆਨ ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਦੀ ਵੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ ਵੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਪੁਤਰਾ ਨਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਲਕੱਤਾ ਵੱਲ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੇਲਾ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਤਰਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਤਰਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਦੀ ਦਾ ਮੇਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਫੀਮੇਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਯ : ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਹੱਥ ਦੇ ਲਿੱਖੇ ਹੋਏ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੀ, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਮੋਟੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਪਵਾਈਆਂ ਹਨ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਲੋਕ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਬਣਨਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲੇ ਆਏ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਿਆਰਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਨਾਲੇਜ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਮਾਇਆ ਦੀ ਨਾਲੇਜ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਮੂਨ (ਚਾਂਦ) ਤੇ ਜਾਕੇ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਮਪ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸ਼ੋ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੀ ਡੀਪਨੈਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਈਏ। ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਹੀ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ - ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਲੜੇ ਮੱਖਣ ਤੀਜਾ ਖਾ ਗਿਆ। ਕਹਾਣੀ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਹੈ ਪਰ ਖੇਡ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ, ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਫਿਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਤਾਂ ਬੁੱਧੂ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮਹਾਨ ਬੇਸਮਝ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਤੇ ਮਹਾਨ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤੱਦ।

ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਰਫੂਚੱਕਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਹੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਅੱਛਾ, ਅੱਜ ਭੋਗ ਹੈ, ਭੋਗ ਲਗਾ ਕੇ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਆਦਿ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸਭ ਫਾਲਤੂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਇਸ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਖਾਵਾਂ.....ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੈਠਾਂ ਇਹ ਇੱਥੇ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਇਸ ਦਾਦਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਵਿੱਚ ਰਮਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮੁਰਲੀ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਤੇ ਸੁਣਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵਿਆਧੀਆਂ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਗਿਆਨ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਸਵਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਭਵ : ਇੱਕ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵਿਆਧੀ ਆਉਣਾ, ਇੱਕ ਹੈ ਵਿਆਧੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲ ਜਾਣਾ। ਵਿਆਧੀ ਆਉਣਾ ਇਹ ਤਾਂ ਭਾਵੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਿੱਲ ਜਾਣਾ - ਇਹ ਬੰਧਨਯੁਕਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਵਿਆਧੀ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿ ਸਵਚਿੰਤਨ, ਗਿਆਨ ਚਿੰਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਹਨ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਜਿਆਦਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਨੇਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਮੱਸਿਆ ਰੂਪੀ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਜਿਹਾ ਹਲਕਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
